

Berlin, dn. 09.08.2022

Prof. dr hab. Marta Smolińska
Kierowniczka Katedry Historii Sztuki i Filozofii
Wydział Edukacji Artystycznej i Kuratorstwa
Uniwersytet Artystyczny im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu
Al. Marcinkowskiego 29, 60-967 Poznań
email: marta.smolinska@uap.edu.pl
kom: 660785171

Recenzja dorobku naukowego oraz osiągnięcia naukowego, będącego podstawą przewodu habilitacyjnego „Stanisław Kubicki – in transitu. Poeta tłumaczy sam siebie / Ein Poet übersetzt sich selbst” dr Lidii Głuchowskiej

Na dorobek naukowy dr Lidii Głuchowskiej po doktoracie składają się dwie książki: wydana w roku 2007 przez Gebr. Mann Verlag w Berlinie, przygotowana na podstawie dysertacji doktorskiej niemieckojęzyczna monografia „Avantgarde und Liebe. Margarete und Stanislaw Kubicki 1910-1945” oraz zgłoszona jako osiągnięcie naukowe, będące podstawą przewodu habilitacyjnego, książka „Stanisław Kubicki – in transitu. Poeta tłumaczy sam siebie / Ein Poet übersetzt sich selbst”, wydana przez Ośrodek Kultury i Sztuki we Wrocławiu w roku 2015, a więc już siedem lat temu. Ponadto w dorobku Habilitantki znajdują się książki i katalogi wystaw pod Jej wyłączną redakcją (tu można wymienić jedynie dwie takie pozycje, a mianowicie numer tematyczny czasopisma „Centropa. A Journal of Central European Architecture and Related Arts” z roku 2012, poświęcony Berlinowi jako centrum międzynarodowej awangardy oraz katalog wystawy z Muzeum Narodowego w Poznaniu z roku 2015 zatytułowany „Bunt – Ekspresjonizm – Transgraniczna awangarda. Prace z berlińskiej kolekcji prof. St. Karola Kubickiego”, ponieważ publikacje „Mariusz Kubiela – Jakub Grzywak. Bruno Schulz...” i „Ogrody” mają charakter popularyzatorski) oraz – w przeważającej mierze – pod współredakcją (np. z roku 2013 pozycja redagowana wraz z

Hubertem F. van den Bergiem „Transnationality, Internationalism and Nationhood”, „Malarz – Mentor – Mag. Otto Mueller a środowisko artystyczne Wrocławia” z roku 2019, redagowana wraz z Dagmar Schmengler i Agnes Kern, aczkolwiek dr Lidia Głuchowska jest tu wskazana jako redaktor naczelna, a także redagowana wraz z Vojtěchem Lahodą i pozostająca jeszcze do listopada 2022 roku w druku książka „Nationalism and Cosmopolitanism in the Avant-Garde and Modernism. The Impact of the First World War”). Wyrazem aktywności naukowej dr Lidii Głuchowskiej są również artykuły, z których dwadzieścia sześć zostało przez Habilitantkę wskazanych jako szczególnie ważnych i wydrukowanych, podczas gdy pozostałych dwadzieścia pięć zostało umieszczonych na nośniku elektronicznym. Aktywność dr Lidii Głuchowskiej to również udział w osiemnastu wybranych projektach badawczych, publikacje popularyzatorskie, które swoim zakresem chronologicznym sięgają sztuki współczesnej (recenzje wystaw i publikacji, omówienia sylwetek artystycznych) oraz wykłady gościnne w Polsce i zagranicą, a także działalność dydaktyczna prowadzona głównie w Polsce i częściowo w Niemczech. Ukierunkowanie profilu popularyzatorskich publikacji, sięgające sztuki współczesnej, wynika m.in. z faktu, że Habilitantka jest zatrudniona w Instytucie Sztuk Wizualnych Wydziału Artystycznego na Uniwersytecie Zielonogórskim, gdzie ma nieustanny kontakt z artystkami i artystami, tworzącymi aktualnie. Tematycznie dorobek dr Lidii Głuchowskiej koncentruje się więc przede wszystkim na twórczości Stanisława Kubickiego, grupach awangardowych m.in. BUNT, Jung Jidysz, Der Sturm, (trans)narodowości awangardy w pierwszej połowie XX wieku, awangardzie w Berlinie, korespondencji sztuk (głównie relacje obrazu i słowa, malarstwa i poezji), ikonografii dzieł awangardowych, czasopismach artystycznych jako transnarodowym i transgranicznym mediom komunikacji artystycznej oraz grafice i jej technikom.

Książka „Avantgarde und Liebe. Margarete und Stanislaw Kubicki 1910-1945” powstała na bazie obronionego z wyróżnieniem na Uniwersytecie Humboldtów w Berlinie doktoratu i z pewnością po dziś dzień stanowi najlepsze samodzielne naukowe osiągnięcie dr Lidii Głuchowskiej. Obszerna, bogato ilustrowana i udokumentowana monografia twórczości i działalności małżeństwa Kubickich jest pierwszą publikacją o dorobku tej pary, osadzoną mocno w badaniach archiwalnych i sumującą aktywności Kubickich w relacji do pola ówczesnej awangardy, głównie tej osadzonej w Niemczech (Berlin, Kolonia, Düsseldorf, Monachium). Wywód przybiera charakter biograficzny, kontekstualizujący w relacji do ówczesnych warunków społeczno-politycznych i artystycznych, operuje analizą

ikonograficzną i motywologiczną oraz skupia się na relacji obrazu i słowa, zestawiając wiersze i manifesty z twórczością plastyczną. Za książką niewątpliwie stoją liczne, sumienne kwerendy archiwalne, a jej wartość polega przede wszystkim na solidności i skrupulatności w prezentacji sylwetek obojga Kubickich. Pod względem metodologicznym książka jest więc dość tradycyjna i – co kluczowe – operuje już tym zestawem pojęć historyczno-artystycznych i teoretycznych, który stanie się znamienny dla całości dorobku naukowego dr Lidii Głuchowskiej po dziś dzień takimi jak przede wszystkim ekspresjonizm czy internacjonalizm awangardy.

Zgłoszona jako osiągnięcie naukowe, będące podstawą przewodu habilitacyjnego, książka „Stanisław Kubicki – in transitu. Poeta tłumaczy sam siebie / Ein Poet übersetzt sich selbst”, wydana w 2015 roku przez Ośrodek Kultury i Sztuki we Wrocławiu, składa się z wprowadzenia, przedmowy Petera Mantis (sic!), czterech rozdziałów, aneksu, uwag oraz wierszy i reprodukcji obrazów Stanisława Kubickiego. Całość jest dwujęzyczna: polsko-niemiecka. Poszczególne rozdziały dotyczą odpowiednio: dwujęzycznych wierszy Kubickiego z lat 1918-1921; pytania o to, co w obrazach nie doszło do głosu w kontekście rewolucyjnych poglądów artysty, zadanego w relacji do owych wierszy; ogólnych uwag o twórczości literackiej Kubickiego w kontekście jej recepcji; wreszcie zagadnienia patriotycznego etosu oraz wojennych losów twórcy. Całość poprzedzona jest lakonicznym, trzypięciowym wprowadzeniem, które zawiera więcej informacji biograficznych o samym Kubickim niż wprowadza w tematykę niniejszej książki, jej metodologię czy założenia naukowe i pytania badawcze. Zakończenia czy podsumowania całości nie ma, lecz na końcu pojawia się informacja o donacji dzieł grupy Bunt dla polskich muzeów, dokonanej przez prof. St. Karola Kubickiego, o międzynarodowym tournée wystawy owych dzieł oraz ich inwentarz.

Poniekąd trudno się dziwić, że w książce brakuje podsumowania, a wstęp pozostaje tak lakoniczny, ponieważ tego typu publikację podsumować niezwykle trudno... Nie stanowi ona jednak spójnej całości, a wrażenie to dodatkowo potęguje obecność „ciała obcego” w jej strukturze, a mianowicie przedmowa Petera Mantis. Samo pojęcie „struktura” pasuje w tym kontekście zresztą nie najlepiej, ponieważ książka Habilitantki nie została w żaden przekonujący sposób ustrukturyzowana: a mianowicie składa się ona z czterech, publikowanych już wcześniej i w niewielkim tylko stopniu uzupełnionych lub przeredagowanych rozdziałów/tekstów, które zestawione razem nie rozwijają konsekwentnie przeprowadzonej linii argumentacyjnej (np. rozdział o miejscach pustych jest autocytatem z doktoratu, a dokładnie ze stron 163-166 w książce „Avantgarde und Liebe. Margarete und

Stanisław Kubicki 1910-1945”, gdzie funkcjonuje jako podrozdział zatytułowany „Leerstellen. Was kommt im Bild nich zum Ausdruck”, a więc pod prawie identycznym, lecz bardziej rozbudowanym tytułem jak w osiągnięciu naukowym, będącym podstawą przewodu habilitacyjnego, w którym brzmi on: „Leerstellen. Was in den Bildern nicht zum Ausdruck kommt oder Mythos und Wahrheit der Revolution im Werk von Stanisław Kubicki“). Ponadto wszystkie z nich mają charakter opisowy, a nie analityczny, co wynika z braku metodologicznej świadomości, nieumiejętności postawienia pytań badawczych i znaczących tez, braku szerszej kontekstualizacji, a przede wszystkim niewłaściwej oceny obszaru badań i jego potencjału. Książka „Stanisław Kubicki – in transitu. Poeta tłumaczy sam siebie / Ein Poet übersetzt sich selbst” ma zatem charakter przyczynkarski i jest jedynie swego rodzaju appendixem do dysertacji doktorskiej Habilitantki, również poświęconej twórczości Kubickiego. Dwujęzyczne wiersze artysty z lat 1918-1921 w relacji z jego tzw. „rewolucyjną” twórczością malarską i graficzną mogłyby posłużyć jako baza do jednego zwartego artykułu naukowego, lecz nie jako podstawa, na której podejmuje się próbę zbudowania rozprawy habilitacyjnej.

Każdy z poszczególnych rozdziałów stanowi osobną narracyjną całość, a wiele informacji o Kubickim i jego twórczości powtarza się w nich wielokrotnie, co świadczy o tym, że Habilitatka nie zadała sobie nawet trudu, by owe teksty narracyjnie połączyć w spójną narrację, owe powtórzenia „wyczyścić” i dopisać fragmenty, które stanowiłyby „przejścia” między nimi. Stawiane tezy – o programowości wyboru dwóch języków do uprawiania poezji, napięciu między internacjonalizmem awangardy a patriotyzmem, postrzeganiu przekładu jako interpretacji oraz o niejednoznacznie agitacyjnym, groteskowym charakterze dzieł Kubickiego – są dość oczywiste. Każdy z poszczególnych rozdziałów opiera się również przede wszystkim na literaturze o samym Kubickim, a nie na szerszej literaturze historyczno-artystycznej czy metodologiczno-teoretycznej, co najczęściej zamyka Habilitantkę w kręgu autocytowań i nie pozwala spojrzeć na artystę z perspektywy bardziej ogólnych, potencjalnie możliwych w tym kontekście do postawienia pytań badawczych (np. o pozycję Kubickiego w relacji do narodowych dyskursów sztuki tego czasu, która to kwestia pojawia się jedynie marginalnie i nie zostaje przeanalizowana). Zagadnienia tzw. miejsca pustego, korespondencji sztuki, napięcie między tekstem a obrazem, groteskowego charakteru dzieł są opisywane, a nie analizowane, co jest negatywnym skutkiem braku metodologicznej świadomości. Nie wiadomo nawet jak dr Głuchowska rozumie pojęcie groteski. Metodologia o charakterze inter- czy transdyscyplinarnym w zasadzie nie dochodzi do głosu. Wywód cechuje się również

niekonsekwencjami jak np. na stronie 109, gdy dr Głuchowska pisze o tzw. epizodzie dadaistycznym, wskazując polemicznie, że miał on raczej charakter kubo-dadaistyczny niż jedynie dadaistyczny, po czym stosuje oba pojęcia naprzemiennie. Brakuje również rozbudowanej argumentacji, która miałaby utwierdzić czytelników w przekonaniu, że rzeczywiście warto w tym kontekście mówić o kubo-dadaizmie, a nie dadaizmie samym. Miejscami wywody Habilitantki przybierają ponadto ton psychologizujący (np. s. 69: dr Głuchowska diagnozuje językowe „pozbawienie blasku” polskojęzycznych wersji wierszy z cyklu „Z domu obłąkanych / Herberge”, by z kolei przypisać je brakowi cierpliwości Kubickiego) lub egzaltowany (np. s. 74. „Czymże jednak byłaby sztuka bez tajemnicy?”), a stawiane w ten sposób „tezy” nie są poparte żadną argumentacją bazującą na metodologii nauk humanistycznych. Wiele uwag nosi znamiona subiektywności, która sama w sobie w naukach humanistycznych, szczególnie po tzw. zwrocie afektywnym, nie musi być niczym niewłaściwym – powinna zostać jednak metodologicznie ugruntowana i uzasadniona.

Problematyczność układu książki potwierdza się również poprzez osobliwe umiejscowienie stanu badań, który pojawia się w zasadzie dopiero w rozdziale trzecim, zatytułowanym „Twórczość literacka Stanisława Kubickiego. Recepcja i próby interpretacji”. Sposób prezentacji owego stanu badań jest w dużej mierze opisowy, operuje długimi cytatami, nieopatrzonymi komentarzami Habilitantki. Mówiąc zwięźle, nie dość, że pojawia się dopiero w trzecim rozdziale, to dotyczy jedynie wybranych zagadnień oraz nie został przekonująco i krytycznie sprobematyzowany.

Ponadto w owym rozdziale trzecim Habilitantka sama określa książkę „Stanisław Kubicki – in transitu. Poeta tłumaczy sam siebie / Ein Poet übersetzt sich selbst” jako krytyczną edycję wierszy Kubickiego (s. 168), znacznie obszerniejszą niż poprzednia, ta opublikowana w 2006 roku. Książka ta niewątpliwie jest właśnie ową edycją poezji artysty, może nawet nie do końca krytyczną, lecz za to bogatą ilustrowaną i cenną. I jako taka powinna mieć swoje osobne miejsce w dorobku naukowym dr Lidii Głuchowskiej; nie powinna jednak – po „doklejeniu” z przodu dwóch rozdziałów oraz rozdziału czwartego przed samymi wierszami – aspirować do rangi osiągnięcia naukowego, będącego podstawą przewodu habilitacyjnego. Sam rozdział czwarty ma dodatkowo charakter biograficzny, ponieważ koncentruje się na niejasnych okolicznościach śmierci Kubickiego jako kuriera polskiego ruchu oporu.

Niestanowiąca spójnej całości książka „Stanisław Kubicki – in transitu. Poeta tłumaczy sam siebie / Ein Poet übersetzt sich selbst” opatrzona jest także nieadekwatnym

tytułem, który pasowałby raczej do owej edycji wierszy awangardzisty niż do obecnej, opublikowanej wersji. Obecność przedmowy autorstwa Petera Mantis'a ów efekt niespójności dodatkowo wzmacnia, a nota informacyjna o donacji i wystawie przy braku podsumowania wskazuje tym mocniej na hybrydyczny charakter niniejszej książki.

Podsumowując, książka „Stanisław Kubicki – in transitu. Poeta tłumaczy sam siebie / Ein Poet übersetzt sich selbst”, zgłoszona jako osiągnięcie naukowe, będące podstawą przewodu habilitacyjnego, nie spełnia kryteriów stawianych takowemu osiągnięciu przez obecnie obowiązującą ustawę, ponieważ nie stanowi znacznego wkładu w rozwój nauk o sztuce jako dyscypliny naukowej.

Wydany pod redakcją dr Lidii Głuchowskiej numer tematyczny czasopisma „Centropa. A Journal of Central European Architecture and Related Arts” z roku 2012, poświęcony jest Berlinowi jako centrum międzynarodowej awangardy i „Ostbahnhof Europas”, a na jego zawartość składają się teksty siedmiorga autorek i autorów z różnych krajów, głównie z Europy Środkowo-Wschodniej, wliczając Habilitantkę. Ponadto w numerze opublikowano pięć recenzji wystaw i publikacji, związanych z tematyką wydania. Wstęp od redaktorki jest jedynie półstronicowy, co nie daje wyobrażenia o wkładzie dr Lidii Głuchowskiej w przygotowanie koncepcji tego numeru „Centropy”. Natomiast otwierający to wydanie artykuł „Polish and Polish-Jewish Modern and Avant-garde Artists in the ‘Capital of the United States of Europe,’ c. 1910-1930”, autorstwa Habilitantki, oscyluje wokół problematyki dyskursów narodowego i internacjonalistycznego w kontekście konstruowania historiografii awangardy. Jest solidnie uargumentowany, a jego konstrukcja jest klarowna i przekonująco zbudowana w relacji do twórczości takich artystek i artystów jak m.in. Teresa Żarnower, Mieczysław Szczuka, Jankiel Adler i – oczywiście – Stanisław Kubicki. Jest to jeden z tych artykułów, które w dorobku dr Lidii Głuchowskiej wyróżniają się podjęciem próby szerszej kontekstualizacji i problematyzacji twórczości Kubickiego. Jego tezy w większości pokrywają się z ustaleniami zawartymi w książce „Avantgarde und Liebe. Margarete und Stanislaw Kubicki 1910-1945”.

Z kolei katalog wystawy z Muzeum Narodowego w Poznaniu z roku 2015 zatytułowany „Bunt – Ekspresjonizm – Transgraniczna awangarda. Prace z berlińskiej kolekcji prof. St. Karola Kubickiego” zawiera dwa teksty dr Lidii Głuchowskiej, dotyczące kosmopatriotyzmu grupy Bunt oraz kwestii napięcia pomiędzy awangardowym uniwersum a lokalną perspektywą w relacji do kolekcji prof. St. Karola Kubickiego oraz dwa teksty napisane we współautorstwie odpowiednio z St. Karolem Kubickim oraz Agnieszką Salamon-Radecką: o

powrocie prac plastycznych członków grupy Bunt do Polski oraz o grupie Bunt w kontekście transgraniczności awangardy i pojęcia „Ekspresjonizmu Poznańskiego”. Większość zawartych w wyżej wymienionych tekstach tez i informacji historycznych bazuje na dysertacji doktorskiej.

Wśród publikacji współredagowanych na uwagę zasługują przede wszystkim trzy spośród nich: wydana w 2013 roku pozycja redagowana wraz z Hubertem F. van den Bergiem „Transnationality, Internationalism and Nationhood”, „Malarz – Mentor – Mag. Otto Mueller a środowisko artystyczne Wrocławia” z roku 2019, redagowana wraz z Dagmar Schmengler i Agnes Kern, a także redagowana wraz z Vojtěchem Lahodą i wciąż pozostająca w druku książka „Nationalism and Cosmopolitanism in the Avant-Garde and Modernism. The Impact of the First World War”. Jako współredaktorka tych tomów zbiorowych dr Lidia Głuchowska kontynuuje zasadniczą linię swoich zainteresowań badawczych, skupiając się na napięciach między dyskursami narodowymi a transnarodowością czy kosmopolityzmem awangardy, zapraszając do dialogu autorów i autorki analizujących te kwestie w kontekście sztuki m.in. duńskiej, czeskiej, łotewskiej, fińskiej, węgierskiej, a nawet islandzkiej. Ostatnia z nich fokusuje się przede wszystkim na wpływie I wojny światowej na międzynarodowe pole sztuki. Atutem tych publikacji jest koncentracja nie na Paryżu jako centrum sztuki awangardowej, lecz raczej na tzw. peryferiach, czyli wdrażanie metody horyzontalnej historii sztuki Piotra Piotrowskiego, którego pamięci dedykowany jest zresztą katalog z Muzeum Narodowego w Poznaniu „Bunt – Ekspresjonizm – Transgraniczna awangarda. Prace z berlińskiej kolekcji prof. St. Karola Kubickiego”.

Tematyka większości artykułów naukowych, przedstawionych do recenzji zarówno w formie wydruków, jak i tych, umieszczonych na nośniku elektronicznym, opublikowanych głównie w pokonferencyjnych tomach zbiorowych, zdecydowanie rzadziej w czasopiśmie, mieści się w zakresie głównych zainteresowań badawczych dr Lidii Głuchowskiej, a więc dotyczy twórczości awangardowej w pierwszej połowie XX wieku w kontekście pojęć takich jak ekspresjonizm, protoekspresjonizm, kubizm, dadaizm czy futurizm, a także ezoteryka i okultyzm. Nieustannie powraca w nich postać Stanisława Kubickiego, działalność grup Bunt, Jung Jidysz czy der Sturm, a problematyka tych zagadnień nie odbiega w znaczącym stopniu od pytań badawczych, tez oraz metodologii zawartej już w dysertacji doktorskiej i wydanej na jej podstawie książce „Awangarde und Liebe...”. Bardzo często powtarzane są te same lub prawie te same pasáže tekstów, co wskazuje na autocytyaty. Podobnie rzecz się ma z przypisami, szczególnie zaś tymi dotyczącymi tła teoretyczno-metodologicznego, ponieważ Habilitantka

porusza się w dość wąskim kręgu wciąż cytowanej literatury fachowej, także własnych opublikowanych wcześniej tekstów, nie sięgając w swoich badaniach po najnowsze publikacje problematyzujące kwestię tożsamości, (trans)narodowości czy (trans)narodowych historiografii w kontekście awangardy.

Na tle tego bloku tematycznego artykułów naukowych wyróżniają się teksty o Warburgu i Nietzschem, męskości w sztuce polskiej po 1989 roku oraz ewentualnych inspiracjach Aliny Szapocznikow twórczością kobiet z Warsztatów Wiedeńskich. Z postawionymi w nich tezami można polemizować, lecz widać w nich próbę wykroczenia poza dotychczasowe pole badawcze związane z awangardą pierwszej połowy XX stulecia.

Po doktoracie dr Lidia Głuchowska wskazuje siedem staży w instytucjach zagranicznych (głównie jako badaczka wizytująca) oraz na pozyskanie (m.in. z DAAD, Alexander und Renate Camaro Stiftung w Berlinie, Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej, Uniwersytetu Zielonogórskiego czy Książnicy Pomorskiej w Szczecinie) i udział w osiemnastu grantach badawczych, spośród których dwunastoma kierowała. Wśród nich zdecydowanie wyróżnia się projekt – współkierowany wraz z Vojtěchem Lahodą – z lat 2014-2021, który ma być zwieńczony obszerną publikacją „Nationalism and Cosmopolitanism in the Avant-Garde and Modernism. The Impact of the First World War” i był finansowany przez Czeską Akademię Nauk w Pradze. Pozostałe projekty nie dorównują skalą temu przedsięwzięciu.

Aktywność dydaktyczna dr Lidii Głuchowskiej to głównie zajęcia prowadzone w Instytucie Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz w kilku innych jednostkach tejże uczelni, a także sporadyczne gościnne zajęcia na TU i HU w Berlinie czy na Otto-Friedrich-Universität w Bambergu. Ich zakres tematyczny dotyczył historii sztuki, historii grafiki i malarstwa, historii architektury, architektury współczesnej, historii mebla, historii ogrodów, ciała w kulturze współczesnej, a zajęcia te były prowadzone głównie dla studentek i studentów kierunków artystycznych. Na uczelniach niemieckich natomiast zajęcia koncentrowały się przede wszystkim na zagadnieniu awangardy w Europie Środkowo-Wschodniej, a więc ich tematyka była zdecydowanie bliższa zainteresowaniom badawczym Habilitantki. Nie podano tematyki około stu trzydziestu wypromowanych prac licencjackich i magisterskich, których dr Lidia Głuchowska była promotorką na kierunkach artystycznych Uniwersytetu Zielonogórskiego.

W ramach popularyzacji sztuki i nauk o sztuce Habilitantka działa jako krytyczka sztuki i kuratorka, publikując m.in. na łamach takich periodyków jak „Pro Libris”, „Gazeta

Malarzy i Poetów” czy „Rita Baum”, a także w periodyku Uniwersytetu Zielonogórskiego. Nie ma zatem na tej liście najważniejszych czasopism związanych z krytyką artystyczną. Ponadto dr Lidia Głuchowska publikowała wstępy do katalogów i pełniła funkcję kuratorki lub częściowej współkuratorki piętnastu wystaw poza Polską i dziesięciu wystaw w Polsce. Najistotniejsza jest w tym kontekście współpraca kuratorska z Neue Nationalgalerie oraz Hamburger Bahnhof w Berlinie w kontekście wystawy Otto Muellera. Z kolei spośród polskich jako najważniejszą w nich wskazałbym wystawę przygotowaną w ramach Międzynarodowego Triennale Grafiki w Krakowie w roku 2015, pokazaną w Krakowie, Wrocławiu i Bydgoszczy. Aż cztery spośród dziesięciu wystaw zostały jednak przygotowane na Uniwersytecie Zielonogórskim, a wystawa w Muzeum Sztuki w Łodzi polegała jedynie na współpracy kuratorskiej z kuratorką główną Dorotą Monkiewicz. Popularyzacja dotyczy zatem zarówno sztuki awangardowej pierwszej połowy XX wieku, jak i sztuki współczesnej.

Podobnie zatem jak książka „Stanisław Kubicki – in transitu. Poeta tłumaczy sam siebie / Ein Poet übersetzt sich selbst”, zgłoszona jako osiągnięcie naukowe, będące podstawą przewodu habilitacyjnego, także i pozostała aktywność naukowa dr Lidii Głuchowskiej nie może być określona jako istotna dla rozwoju nauk o sztuce jako dyscypliny naukowej. Jej głównymi mankamentami – podobnie jak w wypadku w/w osiągnięcia naukowego, będącego podstawą przewodu habilitacyjnego – są brak metodologicznej świadomości, w przeważającej mierze opisowy, a nie analityczny charakter, powtarzalność podejmowanej tematyki, nieustanne pozostawanie w kręgu autocytatów oraz nieumiejętność adekwatnej oceny potencjału obszaru badań w relacji do stawianych pytań badawczych i tez.

Na docenienie zasługuje natomiast wieloletnie i zaangażowane popularyzowanie twórczości Stanisława Kubickiego zarówno w formie publikacji, wystaw, jak i wykładów, oraz publikowanie, solidność badań archiwalnych, udział w grantach badawczych i wygłaszanie wykładów za granicą, głównie w Niemczech, co owej popularyzacji świetnie sprzyja. Ponadto Habilitantka po doktoracie wzięła udział w około czterdziestu konferencjach naukowych w Polsce i za granicą (Niemcy, Francja, Dania, Czechy, Portugalia, Serbia...), prezentując na nich głównie tematyką związaną z awangardą, oraz wygłosiła dwadzieścia siedem wykładów gościnnych, co niewątpliwie przyczyniło się do popularyzacji twórczości awangardowej, związanej głównie z Europą Środkowo-Wschodnią.

Podsumowując, stwierdzam zatem, że dorobek naukowy i inne formy aktywności dr Lidii Głuchowskiej nie spełniają wymogów następujących ustaw: ustawy z dnia 20 lipca 2018

r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 z późn. zm.), ustawy z dnia 3 lipca 2018 Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1669) oraz ustawy z dnia 14 marca 2003 o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2017, poz. 1789). Tym samym wnioskuję o niedopuszczenie dr Lidii Głuchowskiej do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Suzanne' or similar, written in a cursive style.